

сокиру в руці не догледеш – вона не сама,  
їй ближче до неба на ідиш отари і трави.  
стискаючи губи, вивищуєш в кутиках славу,  
і тиша гіркава, як пава, по небу сплива.

судом не втримає знічену крихту держави,  
що – тінь морова – з волохатих колін вирива.  
губи її щиро, щоб жниця не стерла слова,  
бо з губ золотистих уже тятива кучерява.

коруючи в простори – моці чи моці в шлеї, –  
уївками ранку – над степом, над возом, над мозком  
окрилює лоскіт – вертаються з поля рої.

над колосом хльостко, над білим бердичевим хльостко.  
рубай поворозки, з розмаху – рубай поворозки...  
до стертої млості утримуй в долонях її